

HIRES

0000

A török Vörös Félhold képeslevelező-lapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

— Jobb vasuti összeköttetést Szegeddel.

A közigazgatási bizottság dr. Becsey Károly és dr. Rósa Izó indítványára tudvalevőleg elhatározta, hogy sürgős felirattal kéri a kereskedelemügyi minisztertől a tanúvilággal és Hódmezővásárhelylyel való vasuti összeköttetés megjavítását. Az üdvös akció nyomán ma többen arra hívták fel figyelmünket, hogy Szegednek Szabadkával való összeköttetése is nagyon hiányos és hogy az is a polgárság érdeke lenne, hogy ez az összeköttetés is megjavíttassék. A tekintélyes számú érdekltség azt hiszi, hogy ezzel a dologgal nem kellene most már várni a közigazgatási bizottság legközelebbi üléséig, hanem a polgármester vagy a tanács tehetne valamit a Szabadkával való vasuti összeköttetés megjavítása érdekében.

— Személyi hír. Dr. Cicatricis Lajos főispán Szentesre utazott.

— A vak katonának. Gróf Klebelsberg államtitkár itt időzése alkalmából a Szegedi Kenderfonógyár által a város rendelkezésére bocsátott automobil vezetője részére dr. Somogyi Szilveszter polgármester 10 koronát küldött, amit a gyár a vak katonák részére adományoz. Az összeget rendeltetési helyére juttatjuk.

— A miniszterelnök körutja Szerbiában. A Magyar Távirati Iroda jelenti: Gróf Tisza István miniszterelnök. Szerbia északi részén négy napra terjedő körutat tett, a melyről szerdán reggel visszaérkezett Budapestre. A miniszterelnök Sabácnál lépett szerb területre. Lesnica, Losnica és Koziljaca meglátogatása után hajón folytatta útját Zabrebe, ahonnan Obrenovácon át Valjevóba utazott. Valjevóból Lajkovác érintésével visszatért Zabrebe és hajón Belgrádba ment, ahol másfél napig tartózkodott. Belgrádból a miniszterelnök autón Zimonyba utazott és megtekintette a Szerémségnek azt a részét, amely a háború folyamán hadszíntér volt.

— A német mintagazdálkodás Magyarországon. Berlinből jelentik: A Berliner Tageblatt ma meglegeződéssel üdvözlöi azt a hírt, hogy a Délnémet mezőgazdasági Egyesület a német minta szerinti való gazdálkodás meghonosítására Magyarországon nagyobb területet bérelt. Ezzel — írja a lap — a központi hatalmak egy lépéssel közeledtek ahhoz a célhoz, hogy önmaguk lássák el magukat. Anglia és Oroszország természetesen nem szívesen látják ezt a törekvést. Anglia azért nem, mert ez a törekvés végleg keresztezi blokádterveit, Oroszország pedig azért, mert az a veszedelem fenyegeti, hogy a jövőben a magyar gabona mindjobban versenyképes lesz. Anglia politikája most megtanította Magyarországot arra, hogy a mezőgazdaság fejlesztésére sürgős szükség van, aminek Oroszország fogja kárát vallani, amely viszont ezért Angliának mondhat köszönetet.

— Halálozás. Komjáthy Mihályffy János kir. posta és távirat felügyelő, a szegedi főpostahivatal főpénztárosa szerdán 59 éves korában meghalt. A derék főtisztviselő, aki 37 évig teljesített szolgálatot Szegeden, mintaképe volt a lelkiismeretes, ügybuzgó és szorgalmas hivatalnoknak. Felelősségteljes munkáját mindig a legnagyobb pontossággal teljesítette és érdemes munkásságát gyakran honorálták följebbvalói elismeréssel. Halála a szegedi postahivatalok tisztviselői karában, számos tisztelője és barátja körében általános, mély részvétet keltett.

— A dijnokok drágasági segélye. A belügyminiszter szerdán rendeletileg értesítette a várost, hogy mindazok a városi dijnokok, akik a husz százalékos drágasági segélyben nem részesültek, háromszáz korona évi drágasági segélyt kapnak, ha 1916 január elseje óta alkalmazásban vannak.

— Rézgálic-kiosztás. A városi szállósgazdák részére a hatóság útján kieszközölt rézgálicból a negyedik vagon megérkezett és ennek kiosztása május 22., 23. és 24. napjain, hétfőn, kedden és szerdán lesz. Mindazoknak az utalványosoknak, akik egy ízben már kaptak rézgálicot, ugyanazon utalványokkal a jelzett napokon délelőtt 8-tól 10-ig és délután 3-tól 5 óráig kell jelentkezniük a gazdasági udvarban. Ezuttal mindenki a jegyzett mennyiségnek 3/4-éig lesz kielégítve. Azok az utalványosok, akik újabban május hóban fizettek elő, most nem kapnak rézgálicot, ezekre csak az ötödik-hatodik vagon megérkezésekor, az elsősorban jegyzők teljes kielégítése után fog sor kerülni.

— A cinkotai rémregény. Budapestről telefonálja tudósítónk: A bécsi rendőrség befejezte a nyomozást Kiss Béla bécsi viselt dolgai iránt. Megállapították, hogy a cinkotai bádogosnak három lakása volt Bécsben. Az egyik lakásban egy husz éves nővel élt együtt, akitől gyermeke is született. A nő valószínűleg Pesák Juliska volt. Kiss Béla minden házában, ahol dolgozott, megismerkedett a cselédekkel, akiknek azután gyakori vendége volt. Reich Jakab bécsi háztulajdonos elmondotta, hogy évekkkel ezelőtt volt egy szakácsnője, aki 1000 koronát hagyott nála megőrzés végett. Mivel a szakácsnő írni nem tudott, abban állapodtak meg, hogy ha Reich levelet kap tőle, melynek alján három jel van, a pénzt tegye postára. Később a szakácsnő tényleg íratott neki Budapestre; a levélben az állt, hogy férjhez megy egy bádogoshoz, a pénzre szüksége van. A három jel ott volt, Reich a pénzt elküldte, de azóta semmit sem hallott a szakácsnőről. Jelentkezett egy Frey Antal nevű pincér, aki elmondta, hogy az első szerbiai hadjárat idején mint 84. gyalogezredbeli katona, a valjevói kórház irodájában dolgozott. Határozottan tudja, hogy Kiss Béla járványos betegségben feküdt a kórházban. 1914. december 3-án, amikor megkezdődött a visszavonulásunk, Kiss eltűnt Valjevóból. Nagy János tegnap esti vallo-másában arra célzott, hogy Jakubekné többször érintkezett Kiss Bélával, tehát neki jobban kellett tudnia a bádoghordókról. A rendőrség e vallomás alapján Jakubekné behozatta a főkapitányságra és őrizetbe helyezte. A valjevói katonai parancsnokság értesítette a budapesti államrendőrséget, hogy Kiss Béla sírja Valjevóban fel nem található. Ezért minden exhumálás céltalan volna.

— Gyermekdelután. A Felebaráti Szeretet Szövetség május 18-án és 19-én délután fél négy órai kezdettel a hadiözvegyek és árvák szegedi otthona javára gyermekdelutánt rendez az alábbi változatos műsorral: Megnyitó. Előadja a szegedi honvédszenekar Fichtner Sándor karnagy vezetésével. Prológ. Irta: Varga Borbála. Szavalja: Hantos Irma szín-művésznő. Jó angyalok. Színjáték. Irta: Boray Józsefné. A darabon előforduló hangverseny műsora: Talizmán. Irta: Kiss Menyhért. Szavalja: Rosa László. Magyar dal. Éneklők: Ottóváry Lili és Ottóváry Gabriella. Hegedűszám. Játssza: Ligeti Erzsébet. Zongorán kíséri: Fischer Lili. Magyar dal. Éneklők: Faragó Juliska. Csárdás. Lejti: Molnár Lili.

ott beömlő, patakon semmi átjáró nincs, ezért a járőreink néhány száz lépést bolgár földön tesznek.

Amikor erről tudomást szerez az ezredes, megpöndri szép magyar bajuszát és kiadja a parancsot:

— Ami a bolgároké, az a bolgároké, ami a miénk, az a miénk. Ezen belső patakon azonnal átjárót készíteni bárhogyan, mert nem engedem meg, hogy a határon túl bárki is egy lépést tegyen.

Ahogy a kőhid közelébe értünk, azon épen egy albán hajtotta át a tehenét jóízűt mosolyogtam magamban, mert tudtam, hogy hamarosan kitör a vihar.

— Hát az mit keres odaát, — kérdi az ezredes ingerülten a muftártól.

— Ott van a földje és itt a háza, ideát lakik.

E váratlan felelet elhárította a veszedelmet, de most már gondolkodóba ejtette a közigazgatáshoz is érzékkel bíró katonai parancsnokot és csak annyit mondott.

— Hogy telekkönyvezik majd a bolgárok.

Innen kezdjük aztán a határt megtekinteni. Mindenütt a patak mentén haladtunk kezünkben a térképpel. Itt is ott is fel-feltűnt egy-egy házcsomó. Kérdezzük a muftárt, hogy miféle helység ez.

— P... község.

— Az nem lehet, mert annak a tulsó oldalon kell lenni, még pedig 10 kilométerre a határtól.

— Már az a község itt van ezen a területen.

Tíz-tizenöt kilométert tévedni mégis csak sok. Megyünk tovább. Ismét néhány ház az in-nenső és a tulsó parton.

— Hát ez micsoda házcsomót?

— Mind a kettő G... község — válaszolja a muftár.

— Micsoda!? Hisz ennek odaát kellene lennie! — mondjuk meglepődve.

Most mi történjék, kié a község tulajdonképpen. Az ezredes hamarosan megoldja a gordiuszi csomót.

— A községből, ami ideát vna, az amiénk, ami pedig odaát van, az a bolgároké.

— Csakhogy ezek már adót is fizettek a bolgároknak, — jegyzi meg halkán a pap.

Kezd az ügy bonyolódni. Hogy teljes legyen a bonyolódottság még három bolgár katona is mutatkozik.

— Hát ezek mit keresnek itt — kérdi az ezredes. Maga elé szöllítja őket. Következik a nagy vallatás, ami kínosan folyik le, mert bolgárral albán beszél, ezzel szerb, a szerbet meg német tolmácsolja.

Kiderül, hogy csak azért jött át, hogy rendezze a községben mivel ez hozzájuk tartozik.

Arra a kérdésre, hogy tudják-e mi a határ, hosszú, fárasztó megértés után bevallják, hogy igen, tudják a D... patak.

— De hisz az lentebb van, ez itt mesik. Ez ömlik abba.

— Gránic, gránic! — mondja a bolgár és a mellettünk folyó patakra mutatnak.

Kiderült, hogy azért nem értettük meg őket, mert ők a mi patakunkat másképp nevezték el. Végül barátságos, de hosszadalmas megmagyarázás után elbocsátja az ezredes őket azzal a parancsal, hogy ezentúl a patakot nem szabad átlépni, akár hol van a község.

Mikor már sok hasonló ügyet így rendeztünk, ugyszólván torony irányában — a hegyek tetején lát — igyekeztünk haza. Már jó eljöttünk a határtól, mikor ismét bolgár katonákkal találkozunk.

— Ugyan, hogy kerülnek ezek ide? — tűnődünk mindannyian. Micsoda község ez? — kérdezzük a vezetőt.

— R...

— Nézzük a térképet és keressük, keressük, de ezen a helyen sehol se volna szabad még egyháznak se lennie jó nagy területen. Végre aztán rátalálunk a patakon, tehát a gránicon túl mintegy 8 kilométerre.

Most már aztán megértettük, hogy mi okozott folyton bajt a határon. Nem elég tehát a térképen meghúzni a gránicot, hanem meg is kell nézni, hogy mi hol van.

Homo.